

Kälviän Evankeliumijuhla 2010
Jouko Heikkinen
la 3.7. klo 19.00

Taivaassa odotetaan!

Saara jätti taivaskutsun

Saaramme kuoli vuonna 1994 parin tunnin ikäisenä ja jätti jälkeensä kipeitä kysymyksiä. Niin, vai kävikö hän antamassa tehtävän?

Ystävä kirjoitti Saksasta ja lohdutti meitä pyhien yhteydellä, joka ylittää ajan rajat:

"Yksi asia on varmaa: Teitä odotetaan taivaassa. Ensi pyhäinpäivänä teillä on omassa perheessä perille päässyt, jonka on aivan varmasti parempi olla Herran Jeesuksen hyvässä hoidossa autuaasti uneksien tai kaiken tietäen ja nähden kuin täällä kauniissa, mutta murheellisessa maailmassa... Jos kerran saatte olla yhdessä koolla Jumalan uudessa valtakunnassa, siellä näette kauniin ja täydellisen tytön, Jumalaa ja Karitsaa ylistämässä."

Taivaslohdutuksen tarve ei ole vähentynyt. Silti taivaasta puhutaan vain vähän. Mutta aina kun siitä puhutaan tai lauletaan, koemme elämän kevennystä ja saamme innostusta.

Taivas on täällä murheen keskellä

Taivaskokemus on osa kristittyjen elämää

Luterilainen perintö puhuu taivashetkiä, jotka muistuttavat taivaan suloisuuden kokemusta kirkastusvuorella. "Herra, meidän on tässä hyvä olla", opetuslapset sanoivat kirkastuneen Jeesuksen seurassa. Tunnetta myös uskon haltioitumisen, tempaamisen. Pyhä Henki alkaa saarnata sydämelle, ja tällöin kristityn tulee luopua katekismuksen tai Raamatun sanojen tutkiskelusta. Sanat eivät voi ilmaista sydämen riemua. Myös messuun sisältyy monta kertaa, jolloin koemme toisten kristittyjen kanssa haltioitumisen: kunnia, ehtoollisen pyhä-hymni, vuoroylistys.

- Noin paljon on meille tarjolla kirkastusvuorihetkiä.

Taivas on murheen keskellä

Yhden tarkennuksen perintömme tekee taivashetkiin. Jumalan taivas tunnetaan murheessa, näin Luther opettaa. Lohduttavaa! Ei mitään korkeiden elämysten tavoittelua vaan hiljaista laskeutumista ihmisen turmelukseen ja sairauteen. Niiden keskellä ja alla kohdataan Jumalan armo ja taivaan autuus. Tästä Jumalan alas laskeutumisesta Maria laulaa ylistyslaulussaan: "Minun sieluni ylistää Herran suuruutta, minun henkeni riemuitsee Jumalasta, Vapahtajastani, sillä hän on luonut katseensa vähäiseen palvelijaansa" (Luuk 1:46-48). Jumalan katseen suunta

herättää taivaallisen riemun. Koko ihminen puhuu ja ylistää, kiehuu ja porisee niin kuin kuuma vesi kattilassa (Luther, Marian ylistyslaulun selitys).

Kärsimys paljastaa emäsyntisyyden kiusauksien yliopistossa

Ilman totuuden tuntoa ei ole taivashetkiä. Yksi lohduttaja ja taivaan kirkastaja on Christian Scriver, jonka mukaan Jumala "puhdistelee" kiusauksilla sydäntä ja "paneekin liikkeelle" sielun sisimmässä ja syvimmissä paikoissa perimmäisen eli emäsyntisyyden. Tällöin ihminen näkee, millainen hänen sydämensä on, "miten pahoja, häpeällisiä ja Jumalaa pilkkaavia ajatuksia, millaista vihamielisyyttä... pahuutta... itsepäisyyttä, kärsimättömyyttä, haureutta ja muita pahoja himoja siellä on". Saattaakseen ihmisen totuuden tuntoon Jumala saattaa hänet "kiusauksien yliopistoon".

Itsensä Jumalan tuntemista, taivastoivon löytymistä, tuskin tapahtuisi, ellei meiltä ensin riisuta pois omavanhurskauden juhlaahteita. Aavistan, että tuo vaihe on Jumalalle – ja myös minulle - tärkeä, sillä niin ison murroksen Saaran kuolema toi tullessaan. Ihan pienen asian vuoksi elämää ei tuolla tavalla järkytetä, näin uskon.

Mutta Jumalan sana ei vain johdata sydäntä särkevään itsetuntemukseen, vaan Jumala pyrkii kohottamaan kristittyänsä taivaan iloon.

Usko on lepoa, joka ennakoii taivasta

Mihin Jumala pyrkii viemään vaivatun kristityn? Mitä taivas oikein on?

"Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva" (Hepr 4:9). Paavali puhuu Jumalan levosta, josta uskovat voivat aikanaan päästä osallisiksi. Jo nyt saamme olla osallisia sapatinlevosta. Katekismuksen iltarukouksessa pyydämme. "Varjele minua myös alkavana päivänä synnistä ja kaikesta pahasta, että tekoni ja koko elämäni olisivat mielesi mukaiset. Minä annan itseni, ruumiini, sieluni ja kaikkeni, sinun käsiisi".

Kirjoituksessaan Puhe hyvistä teoista Luther selittää iltarukouksen pyyntöä kolmannen käskyn yhteydessä. Hän kirjoittaa: "Hengellinen sapatti on... ensi sijassa siinä, että sallimme yksin Jumalan vaikuttaa meissä emmekä itse tee mitään omin voimin."

Siis juuri oma tahto, joka haluaa jotakin muuta kuin Jumala, estää sielun levon. Ihminen on turmeltunut synnin tähden, ja hänellä on halu ja taipumus kaikkiin synteihin. Siksi kaikkien tekojen, sanojen ja ajatusten täytyy loppua ja lakata. Tässä on kyse hengellisestä taistelusta omasta tahdosta luopumiseksi.

Tuohon omien tekojen ja itsekkään tahdon kadottamiseen uskonpuhdistaja liittävät juhlan ja taivaan. "Tämä on Jumalan korkein ja ensimmäinen teko meissä ja paras harjoitus: jätämme omat tekomme, annamme järjen ja tahdon mennä menojaan, vietämme juhlaa ja annamme kaikessa itsemme Jumalan haltuun."

Taivaan läsnäolo on myös sielun vapautta elämän erilaisissa kohtaloissa, iloissa ja suruissa. Luther sanoo: "Meidän tulee siis viettää sapattia hengellisessä mielessä, olla vapaat omista teoista ja sallia Jumalan vaikuttaa meissä... Hän pyytää meitä kuolemaan tehdäkseen meidät eläviksi, kunnes ihminen oppii täysin harjaantuneena olemaan niin hiljaa ja rauhassa, ettei häneen vaikuta, meneekö hyvin vai huonosti, eläkö hän vai kuoleeko, kunnioitetaanko häntä vai pilkatakaanko. Silloin siinä Jumala yksin asuu; siinä ei ole mitään ihmistekoja."

Taivas on siten siinä, että Jumala saa vaikuttaa meissä kaiken. Itse emme tee omin voimin mitään.

Opi tarkkaamaan Jumalan hyvyyttä ja armoa kaikessa!

Sielun levon syntymisessä tarvitaan taivaallista matematiikkaa, varsinkin kertolaskutaitoa. On löydettävä kertolaskuun nollan tilalle ykkösen. Kiusatulle ja syntinsä takia itsensä hylätyksi tunteneelle kaikki muuttuu mitättömäksi, arvottomaksi, jopa hirmuksi ja kauhistukseksi. Christian Scriver sanoo, että kiusatun laskutaidosta puuttuu ykkönen (korkein hyvä, Jumala ja hänen armonsa). Jumalan armollisella katseella on suuri merkitys kristityn elämälle.

Sisäinen levottomuutemme, omien tekojen kiihdyttäminen, on käyteaine, joka pakottaa huutamaan apua ja turvautumaan Kristukseen. Kun sydän pannaan liikkeeseen, meidän on etsittävä Jumalaa niin kuin hän käskenyt meidän tehdä. Koska kärsivän mieli on nurjamielinen, tässä tarvitaan avuksi evankeliumin sanaa: yksin Jumalan sana auttaa, ja ihminen on silloin hiljaa, suu auki niin kuin syötettävä lapsi.

Jumalan hyvyyden näkeminen Kristuksessa on taivaan portti. Siksi on hyvä tallentaa tämä opetus kuvana sydämeen. Tuhlaajapojan paluu –kertomus esittää Jumalan rakkauden koskettavasti. Poika on repaleisena, orjan muodon saaneena polvillaan vanhan isän edessä. Isän kädet ovat huomiota herättävällä lämmöllä pojan harteilla.

Taivas on siinä, että saamme tuntea Jumalan armolliset kädet harteillamme. Tämä on jo taivaan portin avautumista. Jumalan kädet koskettavat meitä Jumalana sanan julistuksessa, ehtoollisen leivässä ja viinissä. Mutta myös kristittyjen keskinäinen myötätunto todistaa evankeliumin sanasta. On suurta, kun saa olla riippuvainen toisista kristityistä. Owe Wikström kirjoittaa tästä:

"Elämänkysymysten edessä keskeisiä eivät ole yksityiset hankkeemme, ulkonäkömme, omaisuutemme, kulttuuririentomme, ei muoti, sivistys, raha eikä valta - tuulen tavoittelumme. Keskeistä on se, että saamme olla toisten huolenpidon ja lempeyden kohteena."

Tämä ihmisten huolenpito ja lempeys merkki on siitä armosta, josta Raamattu puhuu ja jota se meille tänäänkin jakaa.

Lopuksi

Taivaskutsun kuulemisen koetinkivi on siinä, pidämmekö kuolemaa Jumalan lahjana itsellemme – Kristuksen ansion ja voiton tähden. Jos näin uskomme, kuolema ei ole katkera vaan portti taivaan iloon.

”Kuoleman ajatus ei tee uskovan sielua murheelliseksi, sillä siihen näyttää yhdistyvän ilo. Kristitty ei myöskään löydä kuolemasta kuormaa ja kiusausta, sillä se lopettaa hänen surunsa ja huolensa ja on alku kaikelle hänen onnelleen. Se on kuin ystävä ja morsian, ja kuolemaa ajatellessaan hän iloitsee kuin kihlaus- ja häpäivästään. Hän ikävöi sitä päivää ja hetkeä, jolloin hän kuolee, enemmän kuin maalliset kuninkaat valtakuntiaan ja ruhtinaskuntiaan.”